

Осіння ідилія

Ганна Черінь

Люблю блукати, вільно й без мети,
У лабіринті паркових доріг,
Де листя, як прочитані листи,
З дерев нечутно падає до ніг.

Осіння тиша, срібна далечінь,
Вже павутинням смутку оповита.
П'янкх цїлунків вечерову синь
Відходячи, взяло з собою літо...

В кіпці алеї, двоє з рук своїх
Годують голубів, закохані й щасливі.
Я підійшла й побачила, що в них
Обличчя зморщені і скроні сиві...

В руках тремтячих — миска сухарів,
Збережених з дбайливстю й терпінням.
Вони, як двоє сивих голубів,
Й самі живились соняшним промінням.

Старенький все торкавсь її руки,
Дививсь в лице закохано і ніжно,
1 Це ніби бачачи лице її таким,
Як тридцяти літ тому, нічим не ріжним.

Не знаю, чи пройшли разом життя,
Чи може тільки почали дорогу,
Щоб разом йти туди, де вороття
Уже нема до світу цього —

Ось вже й пішли, гуторячи про щось,
Старечим негіоспішним коливанням...
Смішним для когось може би здалось
Квітіння кволе пізнього кохання...

Я ж любувалась ними в тишині.
Як чимсь величним, гарним, незабутнім!

Мені здавалось, друже, що вони —
То наше, хоч далеке ще, майбутнє.

Бо я не хочу слави, ні фортець,
Ні грошей, ні величної будови...
Я хочу на кінець, на той життя вінець,
Такої невмирущої любови!